

o călătorie magică
pe planeta curcubeului

Cella

Călătoria

Anei

o călătorie magică
pe planeta curcubeului

Cuprins

Tărâmul Roșu	3
Tărâmul Portocaliu	7
Tărâmul Galben	12
Tărâmul Verde	18
Tărâmul Albastru	26
Tărâmul Indigo	34
Tărâmul Violet	43

tărâmul roșu

În vremuri de mult uitate, într-un loc magic, trăia o mică prințesă, Ana, fata împăratului Roșu și a împărătesei Albe.

Toți trei locuiau împreună în castelul roșu. Nu era greu de ghicit de ce se numea castelul roșu: totul în jur era roșu. Aceasta deși, după unirea împăratului Roșu cu fiica împăratului Alb, începuseră să apară pe alocuri câteva nuanțe trandafirii. La început mai timid, apoi, cu timpul, aproape imperceptibil, au devenit vizibile de parcă ar fi fost acolo de când lumea. Până și cerul, în infinitul lui, pe acel tărâm prindea ușor nuanțe de roz, uneori roșiatice.

Se putea spune că acela era un tărâm magic, tărâmul lui Roșu Împărat, care purta amprenta roșie a personalității lui. Pe de altă parte, Ana, fata acestuia, creștea ca o fată de împărat, încurajată de flori trandafirii și păsări roșii cu triluri magice. Anii treceau și Ana nu cunoștea altceva decât acel tărâm magic, roșu. Vorbea cu florile, cu păsările, dar în poveștile lor nu era vorba decât despre Tărâmul Roșu. Toamna era chiar mai trist. Pădurile roșii din împrejurimi se dezbrăcau de flori și păsări. Era liniște, iar arțarii serioși și impetuoși, nu erau foarte vorbăreți.

Într-o zi, la sosirea primăverii, s-a întâmplat un lucru neobișnuit: nu se știa cum și nici până azi nimeni nu știe de ce a nimerit în pădurea roșie o mică pasare albastră. Vă imaginați, poate, că o mică pasare ar putea trece neobservată, însă, într-o mare roșie, un punct albastru ieșe în evidență cu siguranță. Prin urmare, s-a iscat o ceartă grozavă între păsări, iar conducătorul stolului de păsări roșii îi spuse pe un ton imperativ păsării albăstre:

- Să pleci! De ce ai venit aici? Încotro te îndreptai?

Pasarea albastră răspunse:

- Eu vin de pe tărâmul albastru. Am obosit și m-am rătăcit de lângă mama mea. Pot măcar poposi câteva ore aici ca să mă odihnesc? Ah, tare aş vrea să găsesc drumul. Aici totul pare ciudat! Mi-e dor de albastrul de acasă...

Ana, care privea fascinată de la balconul camerei sale, întrebă: „Ce pasăre era aceea?”. Nu văzuse niciodată ceva mai frumos. Ea nu cunoștea alte culori decât roșu, alb și roz, foarte puțin roz. Astfel încât, curioasă, Ana interveni :

- Te rog, rămâi până mâine! Voi veni eu cu tine; te voi ajuta să găsești drumul spre casa ta.

Zis și făcut. Puiul de pasăre se odihni în palma Anei, de departe de ochii curioși ai împăratului, până a doua zi în zori când Ana și puiul de pasăre plecară la drum. Copila era nerăbdătoare să cunoască tărâmul albastru. Micuța pasăre era, însă, speriată. Se afla pentru prima dată, la rându-i, de departe de mama ei și nu cunoștea încă drumul. Se simți totuși datoare să o îmbărbăteze pe mica prințesă: „Ce bine că ai venit cu mine! Drumul e foarte frumos și pe cale vom mai întâlni și alte păsări. Ne vom face câțiva prieteni buni, vei vedea!”.

Ana și pasărea albastră au plecat spre miazăzi. Se gândeau că, dacă vor merge spre lumină, vor ajunge mai repede. Ana se uita curioasă în jur: era pentru prima dată când pleca de acasă fără să fie însotită de un părinte care să îi spună pe unde să meargă, cum să se poarte și cum să vorbească. Pasărea albastră era un bun tovarăș de drum, totuși, nu îi dădea nici un sfat.

După aproape două zile, ele au observat uimite că, în locul peisajului roșu, împrejurimile deveniseră portocalii. De data aceasta, însă, nici Ana, nici pasărea nu păreau să aparțină aceluia loc. Cum nu vedeaau nici o vîță în preajmă, au continuat să meargă. Anei i se făcuse sete; nu se gândise că drumul avea să fie atât de lung. și în jur nu se vedea nici măcar o fântână.

- Ție nu îți este sete?
- Ba da, răspunse încet pasărea.
- Atunci voi zbura puțin mai înainte să văd dacă găsesc ceva. De sus cuprind cu privirea mai bine întregul tărâm.

Zis și făcut. Ana se opri și așteptă cuminte înțoarcerea păsării. Între timp își scoase merindele pregătite cu grija de bucătăreasă și începu să mănânce: „Ce bune și zemoase erau fructele de pădure!”. I se păru că e prima dată când mănâncă niște fructe aşa de bune. Îi era deja dor de părinți și de Tărâmul Roșu. Aici totul era necunoscut. „Cum ar fi bine să mă port? Of, mai bine nu plecam de acasă. Cum mă voi înțelege cu oamenii de aici?”.

Prinsă în vîrtejul propriilor gânduri și al dorului de casă, Ana nu băgă de seamă că, din spate, se aprobia de ea un leu. Dar acesta era un leu magic, portocaliu, care de îndată o luă la întrebări:

- Cine ești? Ce cauți aici? De unde vii? Încotro mergi?